

VECKOBLADET

Fredag 28 augusti

Utkommer fredagar

1998

24:e årg.

24

Valrörelsen: KALENDARIUM för vänsterpartiet

Fredag 28.8. Vernissage på de lokala affischer som vänstern ritat och egenhändigt tryckt.

Lördag 29.8. Ulf Nyman (v) har utmanat folkpartiet på trafikpolitisk debatt, Stortorget 11.30. Ställer de upp?

Utdelningen av hushållsmaterial börjar.

Affischerna klstras (Arkivgatan 33). Hjälp till, det är 90 tavlor!

Söndag 30.8. Affischtavlor sätts ut. Bevaka dem sedan! Polis-anmäl alla sabotörer!

Måndag 31.8. Gudrun & Pierre i stan! Se särskild annons.

Onsdag 2.9. Johan Lönnroth i stan! Diskuterar forskningspolitik med professorer. Medverkar i politisk gårdsmusik med Röda Kapellet (start Konsum Örnvägen 17.30). Kommer sen till valpub på John Bull.

Torsdag 3.9. Hans Andersson i stan! Medverkar i politisk gårdsmusik med Röda Kapellet (start Fäladstorg 17.30). Debatterar sen med Jens Henriksson på AF i regi av socialdemokratiska studentklubben (tack för deras initiativ!) Sist snabbbesök på valpuben John Bull.

Fredag 4.9. En händelserik vecka har gått. Nytt nummer av Veckobladet.

F.ö. håller vänsterpartiets lokala hemsida på att bli presentabel och är innehållsrik. Besök den gärna (www.vansterpartiet.se/~lund)!

Karin Svensson Smith på valupptakten:

Vi serverar rättvisekaffe

Att det är val om en knapp månad kan inte ha undgått någon vid det här laget. Jag har respekt för att många tycker det är svårt att bestämma sig. Erbjudandena till olika grupper haglar ner. För någon vecka sedan var det de äldre alla ville måna om. Sedan bedyrade nästan alla att skolan skulle få mer resurser. I går var det barnfamiljernas tur. Höjda barnbidrag och sänkta dagstaxor erbjöds i socialdemokraternas valmanifest.

Men jag tror inte de flesta svenskar har så kort minne. Hela 1990-talet har präglats av om fördelningar från fattiga till rika. Det mödosamt uppbyggda sociala skydds nätet har blivit allt grovmäskigare. Och dessutom är det allt fler som inte omfattas av det eftersom de aldrig kommit in på arbetsmarknaden. Att detta skedde under de borgerliga regeringarnas tid var kanske inte så märkligt, men att socialdemokraterna medverkar till att klyftorna i samhället ökar är värre.

Det råd jag har till dig som väljare är att sälla dig till den växande skara som anser att det är dags för rättvisa. Ökad rättvisa i Sverige innebär att ingen ska behöva avstå från att laga tänderna av ekonomiska skäl, alla barn ska få en bra utbildning i den allmänna skolan, ingen ska avstå skollunchen för att hon/han inte har råd. Rättvisa handlar också om trygghet. När välfärdssamhället byggdes upp var detta ett av motiven; att slippa behöva oroa sig för försörjningen på äldre dagar eller för hur man ska få pengarna att räcka vid eventuellt sjukdom.

Rättvisa berör fler områden än det ekonomiska. Det är fråga om att du som är invandrare ska få samma chans på arbetsmarknaden eller att vi som är kvinnor ska bli lyssnade på i samma utsträckning som männen.

Det finns en internationell dimension av rättvisebegreppet som det inte hörs så mycket om i den svenska valrörelsen. Trots de ökande klyftorna i Sverige är gapet mellan nord och syd större. De andra partierna tar inte upp det och de är förstället med tanke på deras blygsamma förslag till hur Sverige ska bidra till att minska fattigdomen i världen. Hos vänsterpartiet och Ung Vänster är dock den internationella solidariteten levande hela tiden. Vi serverar rättvisekaffe på vår partilokal och diskuterar gärna hur den internationella handeln kan bedrivas under mer rättfärdiga villkor. Det skulle inte föresväva någon av oss att vilja stänga en flyktförläggning, när behovet av en fristad från krig är så stort. Anders Karlsson i Landskrona ska skämmas för detta tarvliga förslag.

Begreppet rättvisa kan förstås även på ett annat sätt. Det är frågan om oss som lever nu i förhållande till dem som kommer efter oss. Vår välfärd ska inte få inskränka på kommande generationers möjligheter till ett gott liv. Dagens industriella samhälle får inte slösa bort stor del av de ändligen tillgångarna, sprida ut svärmedbrytbara kemikalier i näringskedjorna, eller släppa ut luftföroreningar som riskerar klimat och hälsa.

Det är dags för rättvisa är en enkel paroll som många med rätta sluter upp bakom. Att förverkliga den är ingen enkel sak. Den politiska demokratin i Sverige kläms ihop av kapitalets ökade makt och EU:s direktiv som minskar riksdagens inflytande. Men det går. Jag tycker att riksdagen ska ta intryck av det samarbete som förekommit mellan s, v och mp i många av Sveriges kommuner. I Lund blir vänstern knappast beskyddad för att vara lättfärdig eller populistisk. Även om vi långt ifrån slår oss till ro med vad som åstadkommit under en mandatperiod, så har den mödosamma vägen till en hållbar utveckling på miljöområdet och en hållbar kommunal ekonomi påbörjats.

Naturskyddsföreningens genomgång av de olika partiernas agerande i riksdagen gav ett gott betyg till oss och miljöpartiet. Jag hade gärna sett att miljöfrågorna hade fått prägla valdebatten i större utsträckning. Då kanske det vinnande som anslagen till nya vägar innebär kommit fram i ljuset. Under den period som kommunerna och landstingen tvingats säga upp personal har åtskilliga miljarder tillförts vägverket för att gjuta asfalt över marken. Tänk om man kunde besinna sig och säga Sveriges vägnät är färdigbyggt. Överför dessa skattemedel till vård och omsorg! För oss skåningar är det lätt att konstatera att landskapet inte tål att bli ytterligare sönderskuret av nya vägstäckningar. Utanför Linderöd finns en orkidédal som nu projekteras för att öka framkomligheten på E22. I norra Skåne ska vägförbindelserna förbättras genom att hagor och skogar skövlas. Här i Lund kan vi bevitna hur Romeleåsen sakta mals ner för att det behövs material till Öresundsbron och dess anslutningsvägar.

Hindren för att genomföra en radikal rödgrön politik finns framför allt på det nationella och i viss mån på det globala planet. Därför är det viktigt att valet i september blir en seger för vänstern. Den socialdemokratiska ledningen måste sluta med att i varje läge försöka blidka den heliga marknaden och i stället lyssna till arbetarrörelsens krav på en solidaritet och rättvisa.

Rösta på vänsterpartiet i höstens val!

Vänsterpartiet inför valet

offentligt möte med

Gudrun Schyman

måndag 31 augusti 19.00 på Konsthallen

Dessutom deltar undersköterskan Maywi Rasmussen, landstingspolitikern Rolf Nilson samt riksdagskandidaten Karin Svensson Smith i ett samtal om vad vänsterpartiet vill göra åt omsorgen, vården, statsfinanserna och arbetslösheten.

Trubaduren Pierre Ström underhåller.

Välkomna!

Inrikesspionaget

Avslöjandena om det svenska inrikesspionaget fortsätter att dugga tätt. I söndags sprack t.ex. den gamla varbölden kring sjukhusspionaget i Göteborg. IB hade kartlagt 30 vårdbiträden, läkare m.fl. på Sahlgrenska som hade kontakt med KPML-r och krävt att de skulle avskedas. Exakt vilka faror för rikets säkerhet de representerade begriper ingen. Men hemligt skulle det hållas, och så fogas det ena groteska avslöjandet till det andra och visar sig värre än de mest paranoida fantasier man kan ha haft.

Den senaste omgången började med att Wilhelm Agrell fick ut delar av IB-chefen Elmers vittnesmål. Ett stort antal uttalanden från socialdemokratiska företrädare kunde därmed avfärdas som rena lögnen. Sten Andersson, socialdemokratisk partisekreterare under sextio- och sjuttitalen, ryckte ut med dimridåer om att här gällde det att värja sig för hotet från Stalins Sovjet. Men IB startades inte förrän 1957 och de vänsterrörelser som kring 1970 var IB:s huvudmål var minst av allt Sovjetanhängare. Sten Andersson befinner sig där på samma nivå som de som trodde vi var betalda av Moskva när vi gick i demonstrationståg för Vietnam.

Fallet Norge

Det finns en utomordentlig parallell: Norge. Vem kunde ha trott att

Folkets Hus vid Youngstorvet i Oslo rymde ett särskilt avlyssningsrum där goda norska socialdemokrater på säkerhetstjänstens avlöningslistor satt och spelade in vänstergruppernas möten och partisammanskomster? Vem trodde att polisen ägnade sig åt att förteckna motståndare till norsk EU-anslutning eller barnen som for på ml-arnas sommarläger. Så var det och ett antal sådana skandaler tvingade fram den sanningskommission som på två år på 1400 sidor tvättade byken. Socialdemokraterna var emot, men ett i övrigt enigt storting tvingade fram det hela och jag tror att de norska socialdemokraterna i dag är lättade.

I Sverige har det dröjt: (s), (m) och (c) var emot. Det är lätt att förstå socialdemokraternas tvekan: detta kan inte vara särskilt lustigt att beröra i en valrörelse. Moderaterna älskar rättssäkerhet och skydd för den personliga integriteten, men bara när det gäller deras eget folk. Centern var säkert bara medlurade och visar nu tecken på att ångra sig.

Varför?

Det finns åtminstone två sätt att förhålla sig till det här. Det ena är väl att säga att det är väl bara som det ska: klassfienden behärskar statsapparaten och slår hårt mot de mest hotande revolutionära kraf-

terna. Då blir inrikesspionaget en fjäder i hatten för de utsatta och det ska bli spännande att se om KPML-r lägger upp saken så.

Det andra är att säga att Sverige är en demokrati, med lagar och rättssäkerhet och öppenhet, en demokrati som dessutom genom arbetarrörelsens insatser åstadkommit anständiga sociala och ekonomiska förhållanden för det svenska folket. Detta är den enda rimliga hållningen och då måste det vara en självklarhet att rensa upp i det trask som inrikesspionaget utgör. Mycket kan naturligtvis inte gottgöras, det är väl som med steriliserarna: många är döda eller har förvridits bortom gottgörelse. Och tiden när det hände var en annan, javisst. Kanske var det berättigat på 40-talet, vad vet jag. Men stämningarna på tidigt 70-tal minns jag och det var inte rikets säkerhet som var hotad, det var socialdemokraternas maktställning. Men oberoende av hur man ställer sig

till det så är det minsta vi kan göra att försöka få fram sanningen.

Hopp om sanningen

Det är tyvärr inte alltid som sanningen kommer fram, men i det här fallet finns det någorlunda gott hopp. Mycket tyder på att den socialdemokratiska partiledningen nu för en uppehållande strid och att de ändrar sig efter valet. Många socialdemokrater på mellannivå plågas av situationen och fler avslöjanden kommer säkert. T.o.m. Sten Andersson tycks vara på glid: i en intervju i söndagens Svenska Dagbladet säger han att en sanningskommission inte bör vara utesluten.

Wilhelm Agrell skriver i lördagens DN att det är inga enkla sanningar som ska fram, det handlar om en hel livsform och säger att det handlar om "kärnan i det dåtida samhället, det smidiga informella samarbetet mellan regeringsmakten, storindustrin och arbetarrörelsen". Jag delar inte den mörksynen, det var inte alltid ett smidigt samarbete. Mina erfarenheter av svensk socialdemokrati pekar inte i den riktningen och jag tror inte 22.000 arbetsplatsombud ställde upp som en man för IB. Minatankar går nog i riktning mot hur makten har korruperat och hur huvuddelen av den svenska maktapparaten trots allt ligger kvar i den gamla högerhänder.

Socialdemokraterna tror sig vinna tid just nu, men verkligheten är att de förlänger plågan.

Sten Henriksson

Resursgaranti viktigare än vårdgaranti

Ingen har väl kunnat undgå att märka att vården hör till de viktigaste frågorna i valrörelsen. "Vård - skola - omsorg" är ett mantra, som socialdemokraterna mässar så fort de får tillfälle. Lokala valjundersökningar placerar nästan alltid vården i topp på listan över angelägna valfrågor.

De vänsterpartister, som var samlade på landstingsförbundets kongress i Karlstad i maj tog initiativet till en rapport om sjukvården, som skulle kunna användas i valrörelsen. Finputsningen gjordes fredagen 21 augusti i Stockholm och rapporten är på väg ut till valarbetarna. Det praktiska svarar landstingsgruppen i Stockholm för. Det har varit lätt att ta fram rapporten eftersom partiets landstingspolitiker verkar vara väldigt överens i synen på hur vården fungerar idag och på vad som behövs för att förbättra den.

Svensk sjukvård är inte i kris

Gunnar Ågren, som är vänsterpartiets landstingsråd i Stockholm gav en bred bakgrundsbeskrivning för partiets landstingspolitiker. Han betonade att den svenska sjukvården tillhör de bästa systemen i världen. Den som kommer in på ett svenskt sjukhus med en livs-

hotande sjukdom har större möjlighet att överleva än motsvarande patient i de flesta andra länder. Sverige har världens lägsta barnadödlighet. Den svenska sjukvården är mycket kostnadseffektiv. Vi får alltså mycket vård för förhållandevis lite pengar. Det gäller särskilt om man jämför med länder där man betalar sjukvården via försäkringar och där man har mycket privat vård.

Central administration i landstingen tar bara 3,5 procent av kostnaderna och den totala administrationen ca 7 procent. I USA uppskattas motsvarande siffra till 25 procent.

Hälsoutvecklingen under 1990-talet har varit mycket gynnsam om man ser till för tidig död och spädbarnsdödlighet. Det beror på verkssamma förebyggande insatser och på bättre vård. Utvecklingen har skett samtidigt, som sjukvårdens andel av BNP har minskat. Sjukvården har kunnat koncentrera sina resurser på den mest angelägna vården.

Det finns givetvis också en baksida, som Gunnar Ågren betonade: Omvårdnad och vårdområden, som t.ex. psykiatri har fått stå tillbaka och utrymmet för stora rationaliseringar och besparingar på byråkrati är mycket begränsat.

Det är nackdelen med att ha ett kostnadseffektivt sjukvårdssystem.

Det är helt fel att tala om kris i den svenska sjukvården. Däremot finns det allvarliga problem, som måste lösas.

Det har varit en negativ utveckling av långvarig sjukskrivning och upplevd ohälsa. Klasskillnaderna i ohälsa har också ökat och det finns tecken på att en del grupper fått svårare att få vård.

Allvarliga problem

Landstingen har tagit över ansvaret för läkemedelskostnaderna. Dessa har ökat med mer än 12 procent om året om man börjar räkna 1985. Fortsätter den utvecklingen behövs det en ökning av statsbidragen med 2,2 miljarder om året för att kompensera landstingen.

Alla landsting förutom Östergötland gick med underskott 1997. Skall man uppnå balans i budgeten år 2000 måste man skära ner radikalt i vården om man inte ökar statsbidragen kraftigt.

Landstingen kommer också att få det svårt att rekrytera den personal, som behövs om inte utvecklingen bryts.

Sjukvårdens viktigaste problem är brist på resurser underströkt Gunnar Ågren med enfass.

Det finns också problem av annat slag. Privatiseringar och köpsälj har på sina ställen lett till vårdskandaler, till att kostnadskontrollen minskat, till ökad byråkrati och till att man har haft svårt att tillgodose svaga gruppers behov av vård.

Omvårdnaden har försämrats för patienterna. Det har framför allt drabbat de gamla. Personalen har pressats till bristningsgränsen och arbetsmiljön har försämrats. I förlängningen ser man stora problem att rekrytera unga till vårdyrken.

Primärvården har försvagats. Det har i synnerhet drabbat de landsting, som införde husläkarsystemet. Det blev kaos på många håll.

Köer och väntetider är ibland för långa.

Det finns fortfarande ojämlikheter i vård och ohälsa, som inte kan accepteras och det görs för lite på det förebyggande området.

Vänsterns huvudrecept är "Resursgaranti"

Vänsterpartiet tror att det viktigaste är att sjukvården får en garanti om att den kommer att tillföras mer pengar under ett antal år framöver. Då skulle det åter bli möjligt att

Pragvårens undergång i nederlagens år 68

Warszawapaktsländernas inmarsch i Tjeckoslovakien den 20 augusti 68 krossade hoppet om "en socialism med mänskligt ansikte", som hade varit en levande verklighet för vänstern i Europa under den så kallade Pragvåren.

Jag satt i Ojebyn, Norrbotten, och snickrade en bokhylla i den senakvällens kalla solsken, medan jag lyssnade på radions direktreportage från invasionen.

Nederlagen

Under 1968 hade de goda krafterna i världen drabbats av det ena förödande slaget efter det andra. Det var svårt att andas, svårt att leva.

4 april mördades Martin Luther King i Memphis, Tennessee. Desperata svarta pantrar tog över medborgarrättskampen – och besegrades lätt.

Hoppet om fred i Vietnam släcktes när presidentkandidaten Robert Kennedy fick en kula i hjärnan i början av juni. FN:s teförfensiv, som tvingade krigs-presidenten Lyndon Johnson att avgå, tycktes ha varit förgäves. I stället valdes Nixon till president.

Maj-revolten i Paris varade några veckor innan den krossades redan i juli, när de Gaulle och de konservativa partierna i Frankrike vann en jordskredsseger. Dess många avläggare i världen, bland annat i Lund, stampades lika snabbt ut. Men visst klagar etablissemangen över den än idag.

Nu höll Dubceks spirande demokrati i Prag på att gå under. Sovjetiska, östtyska, polska, ungerska och bulgariska styrkor vällde in i landet. Efter korta strider som krävde ett hundratal dödsoffer

var den cementtunga Brezjnevdiktaturen återupprättad.

CH

Jag limmade min bokhylla och undrade hur C H Hermansson skulle reagera.

Han blev det svenska kommunistpartiets ordförande 64. "Vänsterns väg" var titeln på den bok han gav ut 66, där han uttryckte samma demokratiska värderingar som Dubcek. 67 genomdrev han ett namnbyte i partiet: Kommunistpartiet blev Vänsterpartiet kommunisterna.

Nu, den 20 augusti 68, kom sanningens ögonblick för C H Hermansson. Skulle han stå för sina värderingar? Ja! Han fördömde kraftfullt och klart invasionen!

Det var valår den hösten. Vpk gjorde sitt sämsta val någonsin och räddades kvar i riksdagen tack vare det gamla tvåkammarssystemet.

Intensiteten i majrevoltens hänryckning, i Paris som i Prag, fick sin näring ur en stor kollektiv desperation över omöjligheten att rubba den brutala världsordning som bland annat utrotade människor i Vietnam.

Skulle de desperata orka fortsätta kampen efter nederlagen, nu när de verkliga härskarna visat sin makt: Breznev, Nixon, de Gaulle och etablissemangen runtom i världen?

Inte alla. Många lade av. Andra drevs ut i illegalt arbete och gick snart under.

Nästa 30 år

Men somliga höll ut. Vietnamkriget skulle fortsätta i sju år och mer än en miljon vietnameser till skulle dö. Svenska FNL-are skulle finnas på gatorna med bulletin och bössa

sjukhus. Men det ställer krav på ambulanser med välutbildad personal och bra utrustning och helikopterambulanser. Akutsjukhusen bör kompletteras med närsjukhus, som kan ta in patienter direkt.

Psykiatri och vården av de äldre måste förbättras. Det måste bli bättre kontroll över läkemedelskostnaderna. Forskningen, framför allt om samband mellan miljö- och sociala förhållanden och ohälsa måste byggas ut och resultaten följas upp i det förebyggande arbetet.

Och det måste bli ett slut på privatiseringar och konkurrensutsättning.

Huvuddelen av vården måste också i framtiden drivas i offentlig regi. Andra ågarformer bör bara ses som ett komplement.

Detta är vänsterpartiets syn på den svenska sjukvården. Sympatisk – eller hur!

sju vintrar till.

Motståndet i Tjeckoslovakien skulle nio år senare formuleras runt Charta 77, men landet skulle blöda under den sovjetiska hälen i 21 år till.

Kina skulle ansluta sig till de amerikanska angriparnas sida i Vietnamkriget redan 1972.

Sten Anderssons 20 000 angivare skulle registrera vänsteranhängare i minst elva år till. Ett halvduzin kommissioner skulle förneka denna svenska STASI-verksamhet ända till 1998, då Sten Andersson äntligen erkände.

USAs svarta skulle drivas ut i allt värre fattigdom och reagera med enstaka upplopp som i Los Angeles härom året.

Så skulle de kommande 30 åren se ut.

Långsamt men framåt

Det visste jag inte den 20 augusti 1968, när jag satt där med min bokhylla. Jag var 35. I valet i september skulle jag för första gången rösta på vpk, vilket innebar Hermansson. Det visste jag. När jag åtta år senare blev medlem i partiet upptäckte jag att det fortfarande var långt kvar till förverkligandet av de idéer som Hermansson uttryckt 64.

Men det gick framåt, om än långsamt. 1990 försvann k-et och partiet blev vänsterpartiet och återknöt därmed till det gamla namnet 1917.

Nu är det 1998 och val till riksdagen igen. Vad gäller vår kamp de kommande 30 åren?

Gunnar StenSSon.

Tanzteater Wuppertal är på gång.

I Aftonbladets nöjesbilaga skrev man något i stil med att få biljetter till detta evenemang är lika unikt och häftigt, som att få biljetter till en konsert med Rolling Stones. De stora morgontidningarna har använt sig av helsidor för presentation och lika mycket till recensioner. Det är mycket ovanligt när det gäller balett, eller dansteater, som är en mera rättvis benämning.

Eftersom jag själv är på den säkra sidan – Jag köpte våra biljetter för länge sedan – så kan jag utan att själv riskera något uppmana er andra: "Dans- och teatervänner; ni som vill uppleva något utöver det vanliga; något som är sällsynt på våra breddgrader; ni som missade chansen i Köpenhamn sommaren 96. Ta den nu!

Gå på Malmö musikteater den 4 och/eller 5 september! Det är ca 300 kronor billigt. D v s Rock-konsertpris.

Vad det gäller? Pina Bausch och Tanzteater Wuppertal, så klart!

RN

Från det kommunala

Socialtjänsten

I början av sommaren fanns ett par inslag i lokalpressen om de höga socialtjänstkostnaderna i Lund. Kommun råd oroade sig över en till synes okontrollerad ökning av utgifterna. Som socialnämndsordförande vill jag då lugna åtminstone VB-läsarna med att allt är under kontroll, men att det trots det behövs resurstillskott de närmaste åren - trots att socialbidragskostnaderna sjunker. Behoven inom bl a psykiatri, framför allt för stöd i boendet och i form av sysselsättningsprojekt är ännu inte helt tillfredsställda. En kostnads-höjande faktor för kommunen är också att landstinget drar ner sina sjukvårdande resurser inom psykiatri, vilket ökar kommunens (som "sista" instans) kostnader.

Däremot minskar som sagt socialbidragskostnaderna, från en redan låg nivå - i en analys gjord av socialstyrelsen konstateras att Lunds socialbidragskostnader 1996 var ca 70 miljoner kr lägre än vad som kunde förväntas (o 90 istället för 160 miljoner).

I en annan beräkning, gjord av socialförvaltningen i Lund, framgår att av jämförbara kommuner i landet är det endast Borås och Växjö som har lägre kostnader för individ- och familjecomsorgen än vad Lund har.

Barnomsorgstaxorna

Sänkta dagisavgifter aviseras av socialdemokraterna. Och det vore naturligtvis välkommet för många. Fast jag skulle vilja föreslå en något annan fördelning av de ökade statliga bidragen till kommunerna. Ändra den fördelningspolitiska profilen på förslaget och låt istället kommunerna använda en del av pengarna för att minska gruppstorlekarna. Det finns ju ingen anledning att sänka barnomsorgskostnaderna för en högvälönad tvåbarnsfamilj motsvarande 8-9000:- i löneökning per månad.

Jag skulle också vilja uppmana framför allt socialdemokrater och miljöpartister i Lund att fundera en runda till kring installerandet av stämpelklockor inom barnomsorgen. Om nu ett beslut om låg max-avgift inom barnomsorgen fattas, jag förmodar lagstiftningsvägen, finns det ju ännu mindre anledning att mäta timmar och minuter när avgiften skall bestämmas. Det räcker att den styrs av föräldrarnas inkomst och antalet barn i barnomsorgen!

Sven-Bertil Persson

planera långsiktigt, rekrytera personal, förbättra omvårdnaden och korta vårdköerna.

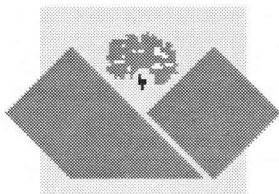
Det behövs också en satsning på bättre arbetsmiljö och kortare arbetstid. Vårdens arbetsorganisation måste demokratiseras och alla personalgruppers kompetens måste tas tillvara. Löneklyfterna skall också minskas.

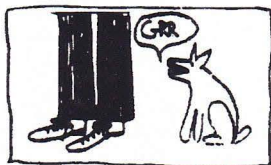
En arbetstidsförkortning måste påbörjas med sikte på sex timmars arbetsdag.

Vårdutbildningarna måste byggas ut och rekryteringen till vårdyrkena förbättras.

Det förebyggande arbetet måste sättas i centrum. En utredning från Stockholm visar att varje krona som satsas på bra förebyggande arbete sparar mellan 10 och 20 kronor i minskade framtida vårdkostnader. Företagshälsovården behöver också förstärkas. Det samma gäller för primärvården. Den skall ha områdesansvar och vara lättillgänglig och billig.

Akutsjukvården skall vara av hög kvalitet. De avancerade och dyra undersöknings- och behandlingsmetoderna gör det motiverat att koncentrera den till relativt få

Det automobila Guds-beviset

Det finns tre klassiska bevis för Guds existens: det ontologiska (nyss berört i Lars Gustafssons fascinerande roman *Domarens historia*), det kosmologiska och det teleologiska. Alla tre har effektivt smulats sönder av snart två årtusendens filosofisk diskurs, och för en modern, rationell människa har det känts det naturligt att ansluta sej till Ludwig Feuerbachs och Karl Marx religionskritik.

Men så finns det en ny omständighet.

Jag är själv en smula aktiv i en gren av en bred svensk folkrörelse, arbetarrörelsen nämligen. Det för med sej en del sammanträden i centrala Lund. Det är inga problem för mej som har valt att bo centralt och mest förflyttar mej med cykel. Mina bilburna kamrater har däremot problem. Inte sällan blir de så engagerade av en diskussion att de glömmar att fylla på p-automaten, och när de sen skyndat dit under en rast återvänder de röda i nylet, med ett svårord på läpparna och en böteslapp i näven.

Man ska följa samhällets lagar och bestämmelser så hyser jag inget medlidande med dem.

Men det finns tydligen folkrörelser och folkrörelser. Varje söndag förmiddag cyklar jag genom de trånga, idylliska gatorna i Kulturkvadranten. Ständigt finner jag dem uppfyllda av felparkerade bilar. Ägarna deltar i lutheranernas eller papisternas veckosammanträden i deras respektive klubbhus. Aldrig har jag sett böteslappar på dessa bilar.

Först blev jag upprörd. Varför behandlar p-övervakningen ideellt engagerade personer olika? Men tanken att en kommunal myndighet inte skulle handla oavdligt faller på sin orimlighet. I stället är det kanske så här:

P-vakten ser en felparkerad bil stå och glänsa i förmiddagssolen. Hon skyndar dit, tar upp sitt bötesblock. Men — just när hon sätter pennan till papperet faller block och penna ur hennes hand. Hon plockar snabbt upp dem för ett nytt försök, men samma momentana förlamning inträder. Till slut ger hon upp.

Tänk om det trots allt finns Någon däruppe Vars allseende öga tränger in även på Magle lilla kyrkogata? *Grr*

En pressröst ur det förgångna

Så har det hänt igen! Tidningen (Norrskens)Flamman har hamnat i min brevlåda. Chefredaktören vill ha mej och andra vänsterpartister som prenumeranter, och erbjuder mej att få tidningen resten av året för endast 100:-.

Liknande erbjudanden har kommit tidigare i år. Egendomligt nog började denna värvningskampanj bland (v)-medlemmar med att Vänsterpartiets Skåne distriktsstyrelse tjänstvilligt distribuerade (fast partimedlemmarna stod för portokostnaderna, förstas) reklam-material för Flamman till distriktets alla medlemmar. Sysslolösheten i distriktsstyrelsen måste vara stor när man inte kan finna på nyttigare saker att göra. Och, hemska tanke: anta att man hade en idé bakom tilltaget?

Presstöd från tre stater

Jag måste erkänna att jag av olika skäl så smått känner mej frestad att nappa på kroken. Det finns både historiska och rent sentimentala skäl. Tidningen är något av ett unikum i svensk presshistoria. Den tillhör de få tidningar (eller är kanske rentav den enda) som under en lång rad av år på den gamla "goda" tiden när kamraterna i Kreml satt vid makten — uppburit presstödet från åtminstone tre olika stater.

Det officiella stödet bestod den svenska staten med. Men så fanns också ett system av frikostiga "stödprenumerationer" från nomenklaturen i de "socialistiska" staterna. En svensk resenär kunde på den tiden knappa på partiexpeditionen i den lilla hålan Gerojgorsk på den sibiriska tundran och ta del av Flamman's lovsånger till kamraterna i Kreml. En tredje form av presstödet var tryckpressar som inköpts till extra-extra-pris av vännerna i Honeckers Östtyskland.

Motvillig beundran

Ett annat förhållande som gör tidningen unik är att den från tidpunkten för revolutionen fram till Sovjets kollaps inte yttat ett enda litet kritiskt ord mot makthavarna i de "socialistiska" länderna under Sovjets ledning. I vått och torrt har den försvarat Stalins och hans efterföljares alla illgärningar, och aldrig tänkt en självständig tanke i de politiska frågorna. Det är en prestation som jag, om än motvilligt, måste beundra! För de Vänsterpartister som är tillräckligt

gamla i gården för att ha varit med om de s.k. Flamman-striderna på 70-talet n de som så småningom ledde till de Moskva-trogas uttåg ur VPK och till bildandet av Arbetarpartiet Kommunisterna (APK) rör blotta namnet "Flamman" om i de djupa sedimenten i själens inre. Så enkelspåriga, tydligt identifierbara och politiskt förutsägbara politiska motståndare får vi nog aldrig mera uppleva i de inre partistriderna!

Är jag nu orättvis och tarvlig mot den Flamman som finns idag? Den är ju inte formellt knuten till APK längre (finns för övrigt APK som organisation idag?), och kallar

sej "socialistiskt oberoende"? Inte kan väl den förening och redaktion som idag står bakom Flamman lastas för gamla försyndelser?

Brezjnevanhängare och Ung vänster

Kanske inte direkt. Men Flamman har ingalunda brutit med sin historia. Valet att behålla det misskrediterade namnet "Flamman" säger en hel del om i vilka politiskt förorenade vatten tidningen simmar. Tidningen åberopar dessutom uttryckligen Flamman's "stolta" historiska traditioner och räknar gamla hängivna brezjnevanhängare som Alf Lövenborg, en av de ledande i "Flammangruppens" kamp mot dåvarande VPK's trevande försök till politiskt oberoende i förhållande till Moskva — bland sina medarbetare. Dessvärre finns också, helt obegripligt, Jenny Lindahl, Ung vänsters ordförande, bland medarbetarna.

Den "nya" Flamman är en röst från det förgångna. Den knyter an till en dogmatisk, unket nattständer och politiskt steril strömning inom vänstern, på något vis försöker den föra vidare en sovjetisk tradition fast den ideologiska ledstjärnan sloknat sedan länge.

Så nog är det frestande att offra en hundralapp på nostalgins altare!

Ulf Nymark

Med elbil i valrörelsen

— Om det är någon som vill se våran elbil, som vi har i valrörelsen, så visar jag den gärna, när vi har käkat!

Det var en uppmaning snarare än en fråga. Klas Ek som är chef för Vänsterpartiets landstingskansli i Stockholm ville så gärna visa sin stolthet elbilen för oss från landet. Vi var ett tjugotal landstingspolitiker från olika håll i landet som härom fredagen lade sista handen vid en rapport till partistyrelsen om sjukvårdspolitik. Från början var det meningen att Lars Ohly skulle presenterat rapporten på en presskonferens men det föll på att socialdemokraterna och moderaterna släppte sina valmanifest samma dag. Media var alltså redan intecknade. Rapporten skall ut till massorna på annat sätt. T ex genom VB.

Du kan få köra mig till Bromma, så jag får testa, svarade jag. Klas ställde glatt upp och körde mig. Sladden var lång nog. Elbilen gick 70 kilometer på en laddning från ett vanligt väggurtag. Klas var mycket noga med att hålla storspuls i sin körning. Han accelererade med stor förtjusning om ett par stora BMW. — Man kan inte ligga och krypköra. Då får elbilarna dålig reklam, sa han.

Bilen, som är en mindre lastbil, tillhör Stockholms energi och ingår i ett projekt där landstinget medverkar. Vänsterpartiet hyr den för 3500 kronor i månaden under valrörelsen. *Rolf N*

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN
Kompol träffas på partilokalen 19.30-22.00 måndag 31 augusti för att diskutera

1. remissvar på utredningen om organisation av miljö- och naturvårdsarbetet i kommunen
2. inför köksbordsmötena i kommundelarna den 12 september
3. annat inför valet

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Rolf Nilsson och Göran Persson..

Näste redaktör: Gunnar Sandin.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123. Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5 diskett.

Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Gunnar Sandin 046-13 99 58
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.